

Pismo umieszczone zostało w Portalu Informacyjnym w celach udostępnienia danych o sprawie i nie wywołuje skutków procesowych.

Sygn. akt VIII GC 314/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Wojciech Wołoszyk

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marzena Karpińska

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2021 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w M.

przeciwko A. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 174.769 zł (sto siedemdziesiąt cztery tysiące siedemset sześćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych:

a) od kwoty 58.798,30 zł za okres od dnia 19 października 2019 r. do dnia zapłaty

b) od kwoty 54.132,90 zł za okres od dnia 25 października 2019 r. do dnia zapłaty

c) od kwoty 61.837,80 zł za okres od dnia 9 listopada 2019 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 14.156 zł (czternaście tysięcy sto pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. zwraca ze Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy na rzecz powoda kwotę 750 zł (siedmeset pięćdziesiąt złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt VIII GC 314/20

UZASADNIENIE

Powód – (...) spółka akcyjna w M. wniósł pozew przeciwko A. M. o zapłatę kwoty 174.769,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od następujących kwot:

- 58.798,30 zł od dnia 19 października 2019r. do dnia zapłaty,

- 54.132,90 zł od dnia 25 października 2019r. do dnia zapłaty,

- 61.837,80 zł od dnia 9 listopada 2019r. do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że strony łączyły stałe stosunki handlowe, w których powód występował jako sprzedawca, a pozwany jako nabywca towaru. Powód wskazał, że w okresie od września do grudnia 2019r. pozwany zakupił u powoda towar na łączną kwotę 174.769,00 zł. Powód podał dalej, że zakupiony towar został objęty rachunkami. Jednocześnie powód zaznaczył, że powód wypełnił swoją część zobowiązania wydając pozwanemu towar, natomiast po stronie pozwanego do zapłaty pozostaje wciąż należność dochodzona pozwem. Powód podkreślił, że nie odnotował, aby pozwany zgłaszał jakiegokolwiek zastrzeżenia, co do ilości i jakości wydanego mu towaru. Powód wskazał, że przed wszczęciem postępowania sądowego, wobec niedokonania terminowej spłaty zobowiązania przez pozwanego, powód dążył do odzyskania należności tj. wielokrotnie monitując pozwanego o zapłatę, zarówno osobiście jak i za pośrednictwem firmy windykacyjnej, co nie przyniosło rezultatu i do zapłaty pozostaje wciąż kwota dochodzona pozwem.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sprawie VIII GNc 277/20 w dniu 1 października 2020r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany podniósł, że kwestionuje roszczenie powoda co do zasady jak i co do wysokości, z uwagi na to, iż w jego ocenie nie zostało ono udowodnione. Pozwany podkreślił, że powód nie przedstawił żadnych dowodów na istnienie i wysokość dochodzonego roszczenia. Nadto, zdaniem pozwanego dołączone do pozwu faktury nie zostały przez pozwanego podpisane. Pozwany zaznaczył, że zaprzecza on również temu, aby podpisywał dokumenty WD dołączone do pozwu. Pozwany także zakwestionował fakt dostarczenia towaru przez powoda. Pozwany także podniósł, że umowy kupna sprzedaży nie zostały przez pozwanego podpisane. Jednocześnie pozwany zaprzeczył, aby udzielał komukolwiek upoważnienia do podpisania dokumentów wydania towaru.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty, powód podtrzymał swoje powództwo w całości. Powód podkreślił, że zarzuty pozwanego co, do nieudowodnienia przez powoda roszczenia są chybione. Zdaniem powoda, pozwany pomija fakt, że dokumenty dołączone do pozwu, a w szczególności faktury VAT na gruncie obowiązującego prawa nie wymagają podpisu. Powód zaznaczył, że wiadomym jest, iż stosunki gospodarcze cechują się znacznym odformalizowaniem, szybkością zawierania umów, co powoduje, że nie zawsze fakt zawarcia umowy znajdzie odzwierciedlenie w dokumencie zawarcia umowy, pisemnych zamówieniach lub podpisanych fakturach. Powód wskazał, że pozwany za pośrednictwem osób do tego upoważnionych dokonywał zamówień, a następnie zakupów w przedsiębiorstwie powoda. Powód zaznaczył, że towar by dostarczany na uzgodniony przez strony adres, a następnie odebrany. W ocenie powoda współpraca stron miała charakter trwały, a przyjęte rozwiązania nigdy nie były kwestionowane. Nadto powód zaznaczył, że to pozwany nie wykazał, aby roszczenie powoda nie znajdowało podstaw. Zdaniem powoda, to pozwany pomija złożone do akt sprawy dowody, co więcej pozwany nie wyjaśnił w żaden sposób złożenia zamówienia przez osoby upoważnione przez pozwanego. W ocenie powoda złożenie przez pozwanego sprzeciwu należy postrzegać jako próbę przedłużenia postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Strony łączyły stałe stosunki handlowe, w których powód - (...) spółka akcyjna w M. występował jako sprzedawca, zaś pozwany – A. M. jako nabywca towaru.

(dowód: zeznania świadka A. D. złożone na piśmie – k. 95 akt, wydruk z KRS powoda – k. 8-10 akt, wydruk z CEIDG pozwanego – k. 11 akt).

W okresie od września do grudnia 2019r. pozwany zakupił u powoda towar na łączną kwotę 174.769,00 zł z tytułu umów nr (...).

Pozwany, za pośrednictwem osób do tego upoważnionych dokonywał zamówień, a następnie zakupów u powoda. Towar był dostarczany na uzgodniony przez strony adres, następnie odebrany.

Z tego tytułu powódka wystawiła faktury nr : (...) na kwotę 58.798,30 zł z terminem płatności 18 października 2019 r. , (...) na kwotę 54.132,90 zł z terminem płatności 24 października 2019 r. oraz nr (...) na kwotę 61.837,80 zł z terminem płatności 8 listopada 2019 r.

Powód wypełnił swoją część zobowiązania wydając pozwanemu towar, natomiast pozwany nie uiścił zapłaty należności za zakupiony od powoda towar.

(dowód: transakcje klienta – zestawienie – k. 12 akt, należności- faktura – k. 13 akt, przegląd konta klientów – 14 akt, umowa kupna sprzedaży nr (...) – k. 15 akt, zamówienie z dnia 27 sierpnia 2019r. – k. 16 akt, upoważnienie z dnia 3 września 2019r. – k. 17 akt, zlecenie wydania – k.18 akt, list przewozowy z dnia 3 września 2019r. – k. 19 -20 akt, wydanie depozytu – k. 21 akt, list przewozowy z dnia 3 września 2019r. – k. 22 akt, umowa kupna sprzedaży nr (...) – k. 23 akt, zamówienie z dnia 4 września 2019r. –k. 24 akt, umowa kupna sprzedaży – k. 25 akt, zlecenie wydania – k. 26 akt, list przewozowy z dnia 9 września 2019r. – k. 27 akt, umowa kupna sprzedaży nr (...) – k. 28 akt, zamówienie z dnia 20 września 2019r. –k. 29 akt, upoważnienie z dnia 24 września 2019r. –k. 30 akt, zlecenie wydania – k. 31 akt, list przewozowy – k. 32-34 akt, faktura nr (...) – k. 35 akt, faktura nr (...) – k. 36 akt, faktura nr (...) – k. 37 akt, zeznania świadka A. D. złożone na piśmie – k. 95 akt)

Współpraca stron miała charakter trwały, a przyjęte rozwiązania nigdy nie były przez pozwanego kwestionowane. Powód nie odnotował, aby pozwany zgłaszał jakiegokolwiek zastrzeżenia, co do ilości i jakości wydanego mu towaru.

Powód przed wszczęciem postępowania sądowego, wobec niedokonania terminowej spłaty zobowiązania przez pozwanego, dążył do odzyskania należności tj. wielokrotnie monitując pozwanego o zapłatę, zarówno osobiście jak i za pośrednictwem firmy windykacyjnej. Jednakże działania te nie przyniosły rezultatu, albowiem pozwany nie uiścił zapłaty za zakupione u powoda towary.

(dowód: zeznania świadka A. D. złożone na piśmie – k. 95 akt)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie opisanych wyżej dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda, które Sąd uznał za wiarygodne oraz na podstawie zeznań świadka A. D. złożonych na piśmie.

Sąd Okręgowy dał wiarę w całości zeznaniom świadka A. D. (zob. k. 95 akt) na okoliczność treści łączącego strony stosunku prawnego, składania zamówień przez pozwanego w przedsiębiorstwie powoda oraz zakupu zamówionego towaru, wydania towaru pozwanemu oraz jego odbioru, braku ceny za towar oraz podejmowania prób polubownego zakończenia sporu. W ocenie Sądu zeznania te były rzeczowe, spójne i logiczne, a ponadto korespondowały z pozostałym zebranym w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym.

Sąd postanowił na rozprawie pominąć dowód z przesłuchania pozwanego (zob. k. 174 akt), albowiem pozwany pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy (zob. k. 61 akt) nie stawiał się.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Przechodząc do merytorycznego rozważenia przedmiotowej sprawy wskazać trzeba, że powód opierał swoje żądanie na podstawie art. 535 k.c. dotyczącego umowy sprzedaży. W konsekwencji tego, zaznaczyć należy, iż zgodnie z treścią

powołanego powyżej przepisu przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Należy przy tym nadmienić, iż umowa sprzedaży, co do zasady nie wymaga formy pisemnej, tak więc brak podpisanej umowy nie świadczy o jej nieważności czy nieistnieniu.

W świetle powyższych rozważań, w ocenie Sądu Okręgowego powód wykazał swoje roszczenie za pomocą przedstawionych przez niego szeregu dokumentów, jak też zeznań świadka. Albowiem w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Istota zasady dotycząca ciężaru dowodów sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. I ACa 286/14).

Natomiast pozwany w przedmiotowej sprawie podnosił, że kwestionuje roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Ponadto pozwany wskazywał, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, a także zaprzeczył, aby podpisywał dokumenty załączone przez powoda do pozwu. W ocenie Sądu Okręgowego cała argumentacja przedstawiona przez pozwanego w niniejszym postępowaniu jest całkowicie chybiona oraz nie znajduje ona odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym niniejszej sprawy.

Odnosząc się do przedstawionych twierdzeń, co do niepodpisanych przez pozwanego dokumentów w tym faktur VAT, wiadomym jest, iż jeżeli strony pozostają ze sobą w stałych stosunkach gospodarczych i często ze sobą współpracują, to ważna jest szybkość zawierania umów, wówczas w takiej sytuacji dochodzi do tego, że fakt zawarcia umowy nie zawsze znajdzie odzwierciedlenie w podpisanych fakturach VAT. W ocenie Sądu Okręgowego taka też sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie.

Co więcej należy wskazać, że faktura VAT jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, wystawianym przede wszystkim dla celów podatkowych. Jest także jednym z dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Jest też często wykorzystywana w procesie sądowym, tym niemniej jej moc dowodowa niczym nie różni się od mocy dowodowej innych dokumentów. Tak jak każdy dokument prywatny, faktura VAT jest dowodem tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma podstaw, aby nadawać fakturze moc dowodową inną niż jakimkolwiek innym dokumentom (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 stycznia 2014 r., I ACa 622/13, LEX nr 1425358).

Przy czym, zdaniem Sądu nie można utracić z pola widzenia, że wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 października 2002 r., I ACa 219/02, OSA 2004, Nr 2, poz. 6). W konsekwencji powyższego, Sąd zarządzeniem z dnia 9 grudnia 2020r. (zob. k. 58 akt) wezwał pozwanego do złożenia w terminie 3 tygodni wyciągu z ksiąg rachunkowych za okres od 1 września 2019r. do 31 grudnia 2019r., a także do złożenia w tym terminie wyciągu z rejestru ewidencji zakupów VAT za okres od 1 września 2019r. do 31 grudnia 2019r. wraz z deklaracjami VAT -7 za powyższy okres. Jednakże, pomimo skutecznego doręczenia powyższego wezwania (zob. k. 61 akt) pozwany nie wykonał tego zobowiązania Sądu. Zdaniem

Sądu Okręgowego, pozwany - choć miał możliwość, to nie zaferował żadnych dowodów mających świadczyć o braku zaksięgowania tychże faktur lub też uznania ich za sporne.

W ocenie Sądu Okręgowego pozwany zaprzeczając, że nie upoważniał nikogo do złożenia zamówień, jednocześnie nie przedstawił żadnych dowodów, mających potwierdzać jego twierdzenie w tym zakresie. Wprawdzie pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł wniosek o przesłuchanie pozwanego na wskazywaną powyżej okoliczność (zob. k. 46 akt), po czym Sąd wezwał pozwanego na rozprawę celem jego wysłuchania (zob. k. 58 akt), jednak pozwany prawidłowo wezwany (zob. k. 61 akt) nie stawił się na termin rozprawy (zob. k. 74 akt).

Ponadto należy zaakcentować, że z zeznań świadka A. D. (zob. k. 95 akt) jednoznacznie wynika, że strony ze sobą współpracowały. Pozwany zamawiał towar telefonicznie, następnie wysłał drogą mailową zamówienie, na którym podany był adres dostawy oraz godziny pracy magazynu. Świadek zeznała także, iż zamówiony towar zawsze był dostarczony do wskazanego miejsca zgodnie z zamówieniem. Przedmiotowy towar zamawiany był przez pracowników pozwanego – Panią S. S. oraz Pana Ł. O.. Należy zwrócić uwagę, że świadek wskazała również, iż pozwany nigdy nie kwestionował zasadności i wysokości kwot wskazanych na fakturach VAT, a ponadto nie było przez niego zgłaszanych reklamacji co do zakupionego towaru. Co więcej świadek potwierdziła twierdzenia powoda świadczące o tym, że do pozwanego systematycznie były wysyłane monity wzywające do zapłaty należności.

W świetle powyższego, Sąd Okręgowy uznał, że zeznania świadka A. D. znajdują w całości odzwierciedlenie z zebranych w sprawie materiałem dowodowym. W konsekwencji Sąd uznał, że powód wykazał zasadność i wysokość dochodzonego przez siebie roszczenia.

Zaś pozwany, jeżeli nie zgadzał się z konkretnymi okolicznościami podniesionymi w toku procesu dla uzasadnienia żądania pozwu przez powoda to powinien je wykazać i ustosunkować do tych twierdzeń (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009r., III CSK 341/08, LEX nr 584753). Albowiem, każda ze stron zobowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Tymczasem taka sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie bowiem, co prawda pozwany zakwestionował w sposób ogólny roszczenie powoda jednak nie wykazał odpowiedniej argumentacji w tym zakresie, ograniczając się w istocie do samej negacji twierdzeń powoda.

Ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego należy zaakcentować, że złożenie sprzeciwu z ogólnym tylko kwestionowaniem twierdzeń powoda, a także niezłożenie dokumentów wskazanych przez Sąd w wezwaniu (zob. k. 58 akt) oraz niestawienie się na rozprawę w celu wysłuchania – choć sam pozwany o to wniósł, prowadzi do uznania, iż wszelkie działania podjęte przez pozwanego, miały wyłącznie doprowadzić nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 535 kc, uwzględnił powództwo w całości oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 174.769 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych (art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, zgodnie z terminami płatności uwidocznionymi na fakturach) od:

- kwoty 58.798,30 zł za okres od dnia 19 października 2019r. do dnia zapłaty,
- kwoty 54.132,90 zł za okres od dnia 25 października 2019r. do dnia zapłaty,
- kwoty 61.837,80 zł za okres od dnia 9 listopada 2019r. do dnia zapłaty.

Zaś o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Na koszty poniesione przez powoda, który w całości wygrał proces złożyły się: opłata od pozwu – 8.739 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 5.400 zł (obliczone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za adwokackie). Zatem powodowi łącznie należy się kwota 14.156 zł (punkt drugi wyroku).

W punkcie trzecim wyroku , Sąd Okręgowy zwrócił ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Bydgoszczy na rzecz powoda kwotę 750 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet kosztów dojazdu świadka (art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) .